

90. Zsoltár.
Az Ige szentségéhez.

1. Zöldre van a, zöldre van a rácsos kapu festve;

Oda várom a rózsámat estve. Ha az esti kis harang meg-

szólal, Megindul a bucsujárás hangos énekszóval.

2. Mindenkinek van valami fontos titka, vagy a

Kedvesével közölni kívánja;

Ekkor a rácsos kapu kitárul.

Tart a beszéd bizalmasan a fűről és fáról.

3. Mindenkinek van valami mondani valója.

Mit szeretne váltani valóra;

Ezt egyedül nem tudja megtenni,

Azért kell a kis kapuban mással beszélgetni.

4. Ha én hozzám megérkezik az én szép jegyesem,

Az Ő kedvét mindenben keresem,

Mert Ő nékem hoz égi kincseket,

Miket tőlem a tolvaj, a rabló el nem vehet.

5. Ő kiönti én reám a balzsamos szent Lelkét,

Az esztelen szüzek ezt meg nem lelték;

Csak az juthat bizalommal Hozzá,

Ki az Ő nehéz keresztjét szívesen hordozá.

6. A Léleknek ajándéki gyönyörűek, szépek;

Am ezekre csak kevesen néznek,

Mert a többség elmerül a gondba,

Válaikat csak a testiségnek súlya nyomja.

7. Legszebb ajándékok: a tudomány s a bölcsesség,

Hogy az embert az üdvre vezessék;

Csak az juthat helyes cselekvésre,

Ki a hitnek mély titkait jól szívébe véste!

8. A tudományt őrzi a hívő beszédes szája,

A hallgatók figyelnek is rája;

Szívéből a szó okosan árad,

Az Ige szolgálatában soha el nem fárad.

9. A bölcsesség a törvények mélyebb ismerete,
Ez a szívet úgy képesítette:
Megtalálván a viszony szentségét,
Megoldja sok felekezett kívánt hitegységét.
10. Boldog, aki virraszt a bölcsesség ajtajánál,
Ennek szavát fogadni készen áll;
Örök életet merit e kútból,
Sohse tér le a göröngyös, nehéz keresztutról.
-

91. Zsoltár.

A védekezés szentségéhez.

---

1. Százados ur sejhaj, százados ur ha felül a lovára;

Visszatekint, sejhaj, visszatekint az elfáradt bakára.

Százados ur, talán bizony nincs is eszébe: Hogy a

---

trónok után az oltárok forognak a veszélyben

2. Patakokban, sejhaj, patakokban ömlött a baka vére,
Ha a vezér, sejhaj, ha a vezér kivitte a harctérre.

A királyok kastélyai mégis ledőltek;

Hiába volt, sejhaj, a halála annak, akit megöltek.

3. Százados ur, sejhaj, nem volt értelme ama győzelemnek

Amelyiket, sejhaj, a katonák fegyverekkel szer^{nek}ezték

Ezután sem lesz értelme a viséletnek,

Amelyikben, sejhaj, legényeket mundérba öltöztetnek.

4. A mi Urunk, Jézus, a fegyveres megoldást nem ajánlja

Ezt mutatja az Ő élete, cselkvése, példája.

A háboru oka a gyilkosságnak atyja,

Ha az embert e rém erre a nagy bűnre elcsábíthatja

5. Ha nem tudtuk, sejhaj, fegyverrel megvédeni trónja-inkat
Megvédjük-e sejhaj, puskával most szentelt oltára-
Ezek után nincs kilátás biztos sikerre, inkat?
Ha a hívő, sejhaj, fegyverrel támad az ő ellenére.
6. Jézus az igazi hősi halottja az emberiségnek,
Igy az Ő hívei csakis Ertehalnakés Erte élnek!
Nem ontják a más vérét a nagy harctereken,
Inkább feláldozzák önmagukat a keserves kereszten.
7. Mi is ezt a tiszta áldozatot áldozzuk a templomban,
Ahol Üdvöztünk valóságban személyesen otthon van;
Valahányszor testét, vérét magunkhoz vesszük:
Az Ő szent halálát a világnak tetteinkkel hirdetjük
8. A tévelygés lelke mást mond, mint a mi jóságos Jézu-
sunk,
Ha beleegyezőnk cseleibe: ez halálunk, elbuktunk;
De ismervén a Világi Rend szentségeit:
A sátán cseleit visszaverni ez az erő megsegít.
9. Ha az ellenkrisztus szolgálatába egyszer is beálltunk
Ezzel Jézusunktól egyszer s mindenkorra már el is
váltunk
Mert két urnak együtt szolgálni már nem lehet,
Kihívtuk magunkra az arulóknak járó ítéletet.
10. Kedves fiam, sejhaj, Isten igazában, bölcsen beszéltél
Ezt a vallást, sejhaj, hirdetjük az egész nagy Duna
széltén.
Igy is fogjuk védelmezni oltárainkat,
Hogy a mi Atyánknak kedvére szálljon égbe az áldozat

-----
92. Zsoltár.

Az Ige szentségéhez.

---

1. Piros bort ittam az este Ragyogó csillagom, galambom

A kánai menyegzőben, ez volt a híres lakodalom!

Ez a bor olyan csodás volt, Szivem tőle csak

---

ugy lángolt, Mint az én ragyogó csillagom.

- lambom;
2. E bort nem kocsmában vették ragyogó csillagom galambom;
Tókeről nem szüretelték mulatságos szüreti napon.
A vedrek mosdó vizébe a zamatos bort rejté be
Gyönyörű hófehér galambom,
3. Miélyt e bort megkóstoltam, ragyogó csillagom galambom.
A lócámról felugrottam, örömben táncot roptam;
Es azóta ahol járok: muzsikálok prédikálok,
S mindenütt egy csillagot látok.
4. E bort nem hozta a tőke ragyogó csillagom galambom
Mégis részeg vagyok tőle, de azt nem szégyenlem, nem bánom
Aki engem megitatott, nékem örök üdvöt hozott,
Ez az én ragyogó csillagom.
5. Az emberek kinevetnek ragyogó csillagom galambom,
Azt mondja rám, hogy eretnek vagyok, az én kedves papo
Mulassanak, nevéssenek, Csak Ő engem ne vessen meg
Az én szép, gyönyörű galambom!
6. E bort az a tőke hozta ragyogó csillagom galambom,
Ki Magát annak vallotta s látta Őt a nagy sokadalom
Ő az a szent szőlőtőke, mi meg annak csak vesszeje:
Ővele mind jó szőlőt adjon.
7. E bor Jézus tanitványa ragyogó csillagom galambom,
Vallja minden tanitványa lelkesen, ájtatos szent hangon.
Hamis a sátán beszéde, hamis annak mája, szive:
Ettől mi Atyánk oltalmazzon.
8. Ki a vizet borrá tette ragyogó csillagom galambom,
A bort vérnek keresztelte Utolsó vacsora asztalon;
Ezt hagyta nekünk italul, Hogy akik most lent van
Fent legyen az ítéletnapon. aiul
9. Jézus Magáról mondotta ragyogó csillagom galambom,
A szent könyvben megíratta Legeslegutolsó oldalon:
"En vagyok Dávidnak sarja, Az emberek Megváltója,
A hajnal ragyogó csillaga!"
10. Jézus ezt is megígérte ragyogó csillagom galambom,
Hogy ki bátran harcol Erte E sötét földi viadalon:
Néki adja a csillagot, Ki az égen fent ballag ott:
Az én ragyogó szép galambom. bom
11. Jöjj el, Jézus, hozzánk hamar ragyogó csillagom galambom
Kiket még a bűn betakar, Utánad fonászkodunk nagyon;
A lábunkon alig állunk, Roskadozik a mi vállunk:
Szabadíts meg édes csillagom!

93. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

1. Őszi harmat után , bus hegyeknek ormán

- Fujdogál a hideg szél, Közeleg a kemény tél.
2. Szürödöt vedd elő, Legyen sok tüzelő:
Ha sivit a hideg szél, Otthon megmelegedjél.
  3. Jaj lesz pedig annak, Hogyha rárohannak
A hideg tél fagyai, S nincsenek sok gallyai.
  4. Hiába vársz hitet, Eltűnt a szeretet;
Becsukódik minden zár, Kihűlt már a napsugár.
  5. Üvöltöz a sátán Odakünn az uccán,
Körüljárák keresevén, Kit nyeljen el ez estén.
  6. Nemzet nemzet ellen Támad fel szüntelen:
Lesz a nagy sokadalom A világforradalom.
  7. Ime elérkezett Minden felekezett,
A végső ítéletre : Krisztus törvényszékére.
  8. Jönnek a próféták, Kik nem azt tanítják,
Amit Krisztus tanított, Eleteivel mutatott.
  9. A hamis krisztusok, Mint a vad farkasok
Pusztítják a hiveket, Kiket a pap keresztelt.
  10. Ledőlnek a trónok, Majd meg az oltárok ;
Az egyház tiportatik, Megszűnik az igaz hit,
  11. Működik szaporán, Ugy kásón, mint korán
A gonoszság nagy titka: Az élet bizonyítja.
  12. A megtestéült sátán, Ul az Ur oltárán, van.
Az Ur szent templomában Egész nagy papsága.
  13. A családokrendjén Van egy erődítmény:
Ebben a fővezérek Atya, Fiu, Szentlélek.
  14. Vegyétek a lelket, Akit Jézus felvett:
A pogányok lelkéből: Széchenyek nemzetéből.
  15. Ebbe be van írva, Mert Atyánk beírta:
Természet törvényeit, Családok szentségeit.
  16. Ezek elvezetnek az Ur ösvényének
Utján a boldogságba: S nem éltek majd hiába.
  17. Megadják az erőt Minden ember előtt
Jezust bátran vallani, Ha megtámad valmi.
  18. Szürödöt vedd elő Egyházfelügyelő,
ó bíbor palástjában Járj Jézus templomában.

94. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

1. Asszony, te csak hallgass! Engem ne csalogass !

Mert én urad vagyok, Néked parancsolok !

2. Tudod, hogy a kigyó Megcsalta a mi jó
Drága ósanyánkat: S így a bűn eláradt.
3. Nincsen már azóta Az embernek nyugta:
Ejjel nappal mindég A rémek kísértik.
4. Halál a bűn zsoldja, Testünket feloldja,
Es ez porrá leszen A csendes sírhelyen.
5. Ez az ember sorsa, Róla le nem mossa
Se pénz se hatalom, Se bánat, siralom.
6. Mindez a gyöngéd nő Első vétkeből jó,
Mert a csabitonak Szavát hitte jónak.
7. A nagy uralomvágy Néki békét nem hágy;
Ez a szenvedélye Lesz népek vesztére.
8. Ezért Pál apostol A szót az asszonytól
Megvonja, ne szóljon, Nyilván ne tanítson!
9. De ha oda vonja Őt saját otthonja:
Annak lesz papnéja S dicső királynéja.
10. Az édes gyermekek Őt dicsőítik meg,
Ha őket kedveli, Istennek neveli,
11. Kérünk, óh mi Atyánk: Tekints le mireánk;
Ments meg a gonosztól, A nőuralomtól.
Férjek, szeressétek A ti feleségetek,
12. Mint Jézus szereti Jegyesét s tiszteli.
13. Titok a házasság; Akik ezt választják
Éltük formájának: Boldogokká válnak,
14. Ha ők építették A családok rendjét,
Hogy a nemzetségek Törzsekké legyenek!
15. Ebben munkálkodnak, Bő gyümölcsöt hoznak
Az örök törvények: Világi szentségek.
16. Boldog, ki ezt tudja: Annak tiszta multja
S áldásokkal bőven Lesz minden időben!

95. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

1. Megérett, megérett a muskolat szőlő, Ne menj
arra szőke- barna kis lány, Megfog a kerülő.
2. Nem félek, nem félek, Majd megmondom néki : senki.
En vagyok a szőke- barna kis lány; Nem bánt engem
3. Mi Atyánk, mi Fiunk és a mi Szentlelkünk,
Ok védenek minden uton minket, Nékik énekelünk.
4. És a mi angyalunk, A kedves őrangyal,
Ő kíséri minden lépteinket: Ne járjunk sok bajjal.
5. Ha kísért a sátán, A csábító szellem,
Szívünket a Lélek bátorítja: Mondjunk néki ellen.
6. Ha tolvaj, parázna vagy gyilkos jön elém,
Az Ige szentségével fogadom : Krisztust tárom elé.
7. Oktatom szeliden a világi Rendre :
Azt a keskeny utat megmutatom, Mely visz az egekbe.
8. Ha rabló, a gonosz Véremet kívánja:
Leteszem viruló életemet, Mint Isten leánya.
9. Istenben, Jézusban Életem nem féltem:
Visszaadja vesztett kincseimet, Megfizet ő értem.
10. Az élet, az élet minden helyzetében
Angyalkézzel biztosan vezérel A viszony szentsége.
11. Ellenség, ellenség vagy közönyös ember,
Ha látja a Léleknek erejét Bántani ő nem mer.
12. Jó barát és mindaz, Ki az Istent féli
Velem együtt a szent zsoltárokból Csakis Őt dicséri
13. Boldogok mindazok, Akik megismérik
S munkáikban bátran gyakorolják A viszony szentségi
14. Biztosan vezérlik ezek a világot:
Azok fénye az élet utjain Eltétőn világot.

96. Zsoltár.
Az Ige szentségéhez.

1. Nyisd ki, babám, az ajtót! - Nem nyitom, mert meghall-

ják a szomszédok. Nem bánom én, hadd hallják,
a höhérok.

Ugy is tudja már a világ, Hogy én téged szeretlek;

Hogy én téged soha ekkor nem felejtlek.

2. Jöjj be, Jézus, énhozzám!

Nem megyek, mert ritkán gondolsz énreám.

Jöjj be, Uram, énhozzám!

Nem megyek, mert nem is szeretsz igazán.

Ne mondd, Lelkem, ezt a szót,

Inkább mondj más vigasztalót:

Hogy tudjalak szeretni,

Hogyan tudjam Te szivedet megnyerni?!

3. Lábaidat csókolom,

Forró könnyeimmel meg is áztatom;

E tiszta alabástrom

Edény drága kenetével locsolom.

Hosszu hajfürtjeimmel,

Megtört szívem érzelmivel

Testedet törölgetem;

Óh bocsásd meg az én igen sok vétkem!

4. Megbocsátom vétkeidet,

Tartozásaidat is elengedem;

A sok kárt nem számlálom,

Az elveszett kegyelmeket sem bánom.

De ha szeretsz igazán,

Gyere velem most szaporán

Harcolni a bűn ellen,

Hogy mi Atyánk akarata meglegyen.

5. A vérengző farkasok,
Báránybőrbe bujtatott vad ordások
A bárányok aklában
Munkálkodnak a sátán igazában.
A béresek elfutnak,
A papok börtönbe jutnak:
Fogy a szeretet, a hit,
Egyházam így végleg eltiportatik .
6. Óh szegény kis bárányok,
A kísértés órája jött tirátok!
Hitellenes szellemeik.
Titeket sok fortéllal körülvesznek.
A hazugságnak atyja
Módját jól megválogatja :
A falvakat bejárják ,
Hogy magyar népemet tőlem elzárják!
7. Ezt szenvedik a népek,
Mert a sátán igézetétől félnek;
Viselnek rabláncokat,
Mert nem tudják a vallási titkokat:
Pedig az értelmetlen
Nép elvész a kísértetben,
Félénkek nem mehetnek
Országába a magas szép egeknek.
8. Jézus, Istenem, Uram!
Eddig én is a gyávák között voltam;
Tégedet megvallani
Mindég visszatartott engem valamű:
Pediglen Te nem féltél
Szenvedni a kin keresztjén!
Most látom csak igazán,
Mért nem tudtál Te bejönni énhozzám!
9. Jézus, Uram, Istenem!
Kezeimet sebeidbe ereszttem;
Ebből meritek erőt,
Hogy Te képed lebegjen szemem előtt,
S meg tudjalak vallani
Mindég hogyha majd valami
Baj jó és keserűség:
Engem soha le ne győzzön ellenség."

10. Kedves lelkem, jeggyesem,
Ezt az ígét tőled jó néven veszem;
Ha benned gyult e szikra,
Ne félj hát kilépni a csatasikra.
Ha maradsz beszédemben,
Bátor leszel tetteimben:
A hajnali Csillagot
Néked adom, s betérek hozzád legott.

-----
97. Zsoltár.

A változások szentségéhez.

---

1. Végig mentem az uccán, az uccán; Besároztam a
csizmám , a csizmám. Megérdemli az a lány,
kiért sáros a csizmám , a csizmám.

2. Valamikor hintóban utaztam,
Ha parádés alkalom volt útam;
Kocsimban tüzes lovak ugrándoztak, játszottak
S mint a madár repültek énvelem.
3. Vagy ha nagyon sürgős volt útam
S a távolságot gyorsan befussam:
Luxus autóban ülve, mint vidám fülemiife
Fütyörészve rohantam az uton.
4. Nagy birtokban születtem, dolgoztam,
Az én népem fiait gondoztam:
A patvarci határban nincsen olyan barázda,
Amit én nem ismertem, műveltem.
5. Mióta koldusbotra jutottam,
Azóta csak gyalog járok ottan;
Mint testből kiszállt lélek csak vissza-visszatérek
Oda, ahol születtem és éltem.

6. A föld népét igazán szerettem,
Egyik lányát csaknem el is vettem;
Am családom nagy multja elfogadni nem tudta
Az én őszinte, igyaz szerelmem.

7. Most a falu előtttem ez a lány,
Kiert sáros bakkancsom, a csizmám:
Az ő egyszerű sorsa szemet oda vonzza,
Ahol otthonosan érzem magam.

8. Akár nagy ur akár szegény ember
Legyek én e zarándok életben :
Mindegy nekem a keret, ha betölti szeretet
A virágok, akácok mézével.

9. De eljő majd az idő, az óra,
Mikor e lány megérzi, megtudja,
Hogy mi történt övéle, mikor gazdát cseréle,
S kinek lett a szolgája, cselédje.

10. Akkor ő majd leborul Jézushoz,
Büneiért áldozatot is hoz;
Kisztus őt feloldozza, lelkét is visszahozza
A sátán gonosz ígézetéből.

-----
98. Zsoltár.

A nemzés és a szerzés szentségéhez.

---

1. Sejhaj, ne feküdj a rózsbokor tövébe, Körül van

---

az bánatfával ültetve. Könnyebb volna száz rózsafát

---

kivágni, Sejhaj, mint tetőled, kedves rózsám elválni.

2. Sejhaj, a virágok királynéja a rózsa ,
A költők sok verset irtak már róla;
Ha kebledre hajtja nyiló bimbaját:
Felejtet az élet minden buját és baját.

3. Am ha szabdkézzel a rózsát leszakítod,
Ha szerelme téged már elvakított:
Sok tövise ugy megszurja kezedet,
Hogy az ő szurását soha el nem felejtet.

4. Azért sohse szakítsd le a rózsát magadnak,
Mert szirmai hamar el is hervadnak;
S ha kiszívtad annak életerejét:
Mindjárt elnyeli őt a söpredék, a szemét.

5. Ahány rózsát szakítottál le az életben,
Annyi bánatfát ültetted kertedben;
Mindenegyed rózsaszálért, virágért
A nagy kertésznek kell fizetned a drága bért.

6. Am ha mégis rózsákban akarsz gyönyörködni,
S életedet boldogságban tölteni,
Ültess egész rózsafát a kertedbe:
Akkor mulathatsz övele mindig kedvedre.

7. Am a rózsának nincsen semmi gyümölcse,
Mi kamrádat táplálékkal magtöltse,
Ültess hát kertedbe még egy almafát,
Aki néked aztán bő gyümölcsöket is ad.

8. Végül szenteld magad ezek szolgálatára,
Legyen nekik szentélyedben oltára:
A családi szentély az az édenkert,
Amit a te hűséges szerelmed érdemelt.

9. Ime bülszavú rózsák két égi bokra,
Virágzik az hosszú évszázadokra;
Ez az élet örök, nagy, szent törvénye:
A nemzésnek és szerzésnek igaz szentsége.

10. Aki másként közeledik e nagy titkokhoz,
Annak sorsa mindig csak bánatot hoz;
Hiába lesz ~~annak~~ akármilyen jó dolga:
Mégis odakerül ő a kinos pokolra.

-----
99. Zsoltár.

Az Ige szentségéhez.

---

lén vagyok a falu rossza egyedül, Engem ugat min-

---

den kutya messzirül. Sem az apám sem az anyám ne

---

volt rossz, Egyedül csak, egyedül csak magam vagyok agono

2. Én viselem a világnak bűneit,
Amiket csak bármely vétkes véghezvitt;
Elszenvedtem a keresztfán a halált:
Az én halálomban a bűnös bocsánatot talált.
3. Én vagyok a világ világossága,
Minden ember általam jön világra;
Minden lélek önerőmből létezik:
Mégis, mégis a bűnös csak önszántából vétkezik.
4. Mikor égből a földre leszállottam,
Tulajdonomba léptem én legottan;
Enyéim nem fogadtak be engemet:
Az én kedves kiválasztott népem fel is feszített!
5. Én vagyok az út, igazság és élet,
Aki minden lényt igazgat és éltet;
Nélkülem nem jöhet semmi világra:
A világfi mégis egy más istent farag magának.
6. Én vagyok az egyetlen szőlőtőke,
Kinek az ember csak termő vesszője;
Nálam nélkül nem szüretel senki bort:
Am a kornhely mégis oly bort kíván, mi más tőkén forrt.
7. Én vagyok a ragyogó Hajnálcsillag,
Kit az őspogányok is imádtanak;
Én vezérlem az élet hajóseit:
De más csillagot követnek a sátánnak jósai!
8. Én vagyok a feltámadás és élet,
Aki meghal, én általam feléled;
Feltámasztom őt az utoisó napon:
A hívót, hogy velem éljen és velem uralkodjon!
9. Én vagyok a világ Üdvözítője,
Akit az Atya küldött le a földre,
Hogy mindaz, aki csak hiszen én bennem:
Az Istennek fia és nékem tanítványom legyen.
10. Én nélkülem nincsen béke, boldogság,
Hiába van minden fortély s okosság;
Nem úgy adom a békét az embernek,
Mint a világ, hogy az emberek mindig összevesznek.
11. Én Uram, és Istenem, én Jézusom,
Tenéked magamat ime átadom;
Vezess engem a Te szent ösvényeden:
Bármilyen göröngyös, nehéz, bármi tövises legyen!

1. Sorozzák a legényt katonának: Kit tüzérnek, kit

pedig bakának. Lesz a bíró hozzám olyan

szives, Megírja, hogy nem vagyok husz éves.

2. Háboru lesz megint e világon,
Amint azt a csillagokból látom:
Közeleg az a világháboru,
Melyikben az ég nagyon elborul.

3. Ez a népek végső háboruja,
Mi a békét teljesen feldulja:
Csak a gyűlölet fog ott tombolni,
S minden életet le fog rombolni.

4. Ez az a nagy kísértés órája,
Mint azt Jézus meg is prófétálta:
Megjelennek a hamis Krisztusok,
Ünneprontók és véres gyilkosok.

5. Ezek megzavarták a nép eszét,
Konkolyt hintettek el ők szanaszét
A tiszta buza vetése közé,
S ez Jézus egyházát megfertőzé.

6. Azt is elhitették az emberrel,
Hogy állat és nem ember az ember!
S vannak sokan olyan keresztények,
Kik ezt vallják: mutatják a tények.

7. A hitnek e homályosodása,
Olyan, mint a napfogyatkozása:
Nemcsak éjjel borul be a kék ég,
Nappal is rémit sűrű sötétség.

8. Nem sokáig soroznak már nálunk,
Nem sokáig bömbölnek az ágyuk:
Lassan belátják már az emberek,
Hogy hiába szóltak a fegyverek,

9. Jézus tanítása értelmében
Harcolnunk kell az öskigyó ellen,
Ki a hazugság és gyilkosság atyja
S a népet a háboruba hajtja,
10. Ám a szellem testi fegyverekkel
Le nem győzhető ~~kk~~, csakis szellemmel:
Ha a sátánt legyőzni kívánjuk,
Az Isten igéje legyen a mi vágyunk.
11. Már a keresztségben megfogadtuk
A bérálásban e vallást adtuk:
Hogy ellenmondunk mi a sátánnak
És az ő minden nagy pompájának!
12. Pénzzel, ésszel és minden terrorral
Ő ellenünk merényletet forral;
Ki megegyezik az ő szavába:
Magát a jó Istentől elvágja.

-----
101. Zsoltár.

Az ige szentségéhez.

---

1. Eresz alatt fészkel a fecske; Mi van a

kötődben menyecske? Pici piros alma

borizü: Kóstolja csak milyen jóizü !

2. Kóstolnám, ha tudnám az árát,
S megismerném annak fajtáját;
Mert az alma gyanus portéka:
Sohse tudjuk, mit rejt a héja!
3. Az első almának az ára
Volt az ember gyászos halála;
A mi Atyánkat megsértette
Annak gondatlan élvezete.

4. Ara volt Érisz almájának,
Költők erről regényt írának:
Három asszony szépségversenye,
Egy nagy népnek lón enyészete.

5. Hires a sodomai alma,
Mert annak igen szép a hamva,
De ha felvágjuk azt kétfele:
Féreg s keserűség a bele.

6. Azért fontos tudni, hogy mi van
Az almafának titkaiban:
A fát csakis arról ismerem,
Melyik minő gyümölcsöt terem.

7. A gyümölcs, az alma, a termés,
Az étel, az ital, a növény
Jele a szív táplálékának,
Mit nekünk égiek adának.

8. Jézusunk is meghagyta nekünk,
Hogy mi gondosan őrizkedjünk
A képmutatók kovászatól:
Ki ezt eszi, Tőle elpártol.

9. Ugy leszünk csak tanítványai,
Hivei és hű barátai:
Ha maradunk Ő beszédében,
Érzésében, cselekvésében.

10. Csak Ő az igazi Magvető:
Az Ő szava életet hoz elő,
Ha fogadjuk mindazt jó szívvel,
Mit bennünk az Ő lelke mivel.

11. Jézusom küldd a Te Lelkedet:
Amit Igéd bennem elkezdett,
Zászos gyümölcsöt teremjen
E földön s a másik életben.

-----
102. Zsoltár.
A cselekvés szentségéhez.

.Rózsabokorban jöttem e világra; Nem dajkált engem

---

jó anyám hiába; járt utánam három falu legénye, De én

csak úgy hitegettem, csalogattam, válogattam belőle.

2. De mióta az eszemhez jutottam,
S az életről gondolkodom nyugodtan:
Most látom csak, hogy milyen bűnös voltam,
Hogy ~~am~~ ilyen esztelenségnek,
Haszontalan bálványoknak hódoltam!

3. Mert az idő, mint a madár elrepül,
S az életben többé visszahem kerül;
Minden percet gondosan kell használni,
Hogy mi Atyánk színe elé
Nyugodt szívvel tudjunk egykor felszállani!

4. Azért mondja Üdvözítő Jézusunk,
Hogy mindenkor okosan munkálkodjunk,
Mert hamarosan eljön a pillanat,
Mikor többé az ember már
E világon lelkéért nem dolgozhat.

5. Mihelyt végleg becsukódik két szemünk,
Angyal-szárnyon Atyánk elé repülünk:
Minden szóról s tetünkről számolnunk kell,
Ezek fognak igazolni
Vagy pediglen kárhozzatni szentséggel.

6. Jaj lesz annak a szegény kis léleknek,
Kit jó tanuk az égbe nem követnek;
E tanuk meg: a beszédek és tettek,
Mik e földön a szívünkben,
Az eszünkben, a lelkünkben születtek.

7. Beszédeink és tetteink e földről,
Mennybe szállva ismétlődnek előlről;
Bennünket ők vádolnak vagy védenek:
Aszerint, mint ellenkeznek,
Vagy felelnek az Isten törvényének.

8. A mi Atyánk törvényeit ismerjük,
Mert hordja azokat igaz, jó szívünk:
Lelkünk kis harangja mindig megszólal,
Valahányszor megkísért a
Nagy csábító ravasz, álnok-fennszóval.

9. Jó Atyán, add a Te szent kegyelmedet,
Ha körül fog bennünket a kísértet;
Szabadítsd meg a te magyar népedet
A gonosztól, akit ezer
Ellensége szaggat, rabol, tépeget.

A lét szentségéhez.

1. Styriában, Ajk faluban mi történt? Pálffy Pistát

karabélyból meglőtték . Karabélyból ment a

golyó szivébe . Arccal borult a szoba közepére.

2. Hát Nógrádba, Kutassóban mi történt?
Benkó András országuton megölték;
A lovát, a szekerét elrabolták,
Őt meg a fagyon meztelenül hagyták!

3. Hunniában, Pest faluban, azt mondják:
Kékkő Ferit a fára akasztották;
Szegény csendőr bitófán kiszenvedett;
Életében őrizte a közrendet.

4. És ki tudná felsorolni mind őket,
Kiket a vérszopók szörnyen megöltek
A pénzért, a bosszúból s gyűlöletből
Vagy tán épen az istentiszteletből!

5. És ki tudná elszámolni mind a bűnt,
Mit a mi édes jó Atyánk mind eltűrt,
Amióta őseinket megcsalta
A ravasz kigyó, e pokoli fajta.

6. De nem tart már soká a bűn uralma,
Megtöretik a sátán nagy hatalma:
Hogy ne csábítsa többé a népeket,
Kiket eddig rutul félrevezetett.

7. Mindent visszahoz Atyánk ítéletre,
Amit tettünk Ellene vagy Érette;
És kezdődik a földnek új forgása
A fényben, mi Jézus világossága.

8. A mi Atyánk megfizet mindenkinek,
Miként a cselkedetek beszélnek:
Az igecselekvők mennek az égbe,
A szentségtörők az örökös tűzbe.

9. Jól vigyázzunk, kedves atyámfiai,
Mert az élettel nem szabad játszani:
Ki megnyeri életét itt e földön,
Elveszti azt Isten előtt örökön.

10. Aki pedig elvesztette életét
Itt e földön az Ur Jézus Krisztusért:
Megnyeri azt az Isten országában,
S élni fog igazak társaságában.

-----
104. Zsoltár.

A lét szentségéről .

---

1. Ez az én szeretőm, ez a kicsi barna; Olyan az ajaka,

mint a piros alma. Pici, piros alma terem minden

sorban, De ilyen szép kis lány nem minden bokorban.

2. Amilyen gyönyörű e lélek temploma,
Százszor szebb annak a lelkének, ura maga;
Nincs annak párja az egész nagy világon:
Ezért az ő képét a szívembe zárom.

3. A lélek csak olyan, mint a mi beszédünk:
Hü tükre mindannak, mit szívünkben érzünk;
A lélek világa egy egész nagy ország,
Belefér ugyyszólván az egész külvilág.

4. A ma test szépsége változó, mulandó,
A lélek ereje örök, maradandó;
Ha ledől, elörlök a testnek csontváza,
Az ige magáról ez igát lerázza.

5. Megjelen beszédünk, mint lélek és szellem,
Amit csak gondoltunk az egész életben;
Elkísér bennünket a nagy Bíró elé,
Ki a múlt fátyolát rólunk leemeli.

6. Amit a barnának mondott Üdvözítőnk,
Ugyanazt mondja a szökének Teremtőnk,
Mert neki mindegyik igen nagyon kedves:
Hacsak ő magának más istent nem keres!

7. Mennyire szereti Jézusunk az embert:
Mutatja életé, hogy értünk ember lett;

Eljött e világra megváltani minket
S Magára vállalta összes vétkeinket .

8. E földön jártában jót tett az emberrel:
Gyógyított, tanított számos csodatettel;
Annyira szerette e bűnös világot,
Hogy minket keresztfán vérével megváltott!

9. Maradjunk hát hivek mindnyájan Jézushoz,
Kivüle senki más üdvösséget nem hoz;
Aki Őt elhagyja sátánnal cimborál:
Jutalma leszen az örök tűz és halál.

10. Csak úgy lesz tiszta, szent a mi földi létünk,
Ha Jézus szelleme szerint mi beszélünk ,
S azonkép lesz a mi tetteinknek utja,
Miként azt Krisztusunk példája mutatja.

-----
105. Zsoltár.

A nemzés szentségéhez.

---

1. Héj dinom-dánom, te leszel a párom, Kedves vőlegényem,

én már azt sem bánom. Együtt fogunk lakni, Együtt

---

imádkozni; Az Ur szőlőjében együtt munkálkodni.

2. A mi jó szüleink nekünk berendeztek
Szép kiakást, otthont: áldottak a kezek!
Hogy gond nélkül kezdjünk, vidáman is éljünk,
Kellemetes legyen családi szentélyünk.

3. Ezt a szentélyt nekünk kell tovább építeni,
Kinccsel, virágokkal szépen feldisznítani,
Hogy közöttünk lakják a mi kedves Atyánk,
Mi Fiunk, Szentlelkünk, s vigyázzanak reánk.

4. Mily szép a nemzetség istentiszteletben,
Honnét Jézus Lelke soha el nem rebben;
Hol egy akarattal él a család folyvást:
Oda rendel az Ur életet és áldást.

5. Ennek az életnek az a nyitott titka,
Mint azt a törvényben a diák megírta:
Hogykezdnet kezdetén a három éjtszaka
Az Ur szent nevének legyen kiszakasztva.

6. Három nap és éjjel semmit ne miveljünk,
Mit a testi vágyak sugallnának nekünk;
Csupán az Istennel buzgón foglalkozzunk
S az Ő szent Fiával hiven mulatozzunk.

7. Az első éjtszaka a szentély tüzeiben
A hal szive, mája szénné, porrá égjen:
Hogy a gonosz szellem minden sugallata
A mi házunk táját örökre elhagyja.

8. Ez a hal jelenti a gonosz szellemet,
Ki élet vizéből pokolra vettetett;
Nevezték őt régen ősi nyelven dögnök,
Ez az új nyelvjárás hívja őt ördögnek.

9. Ő a hazugságnak s gyilkosságnak atyja;
Őt ember imával s bójttal igazhatja:
Ekként megfékezve szenvedélyes testünk,
Őseink körébe másnap felvételünk.

10. A harmadik napéj Jézus szellemében
Minden indulatot tartva kötőféken,
Lesz a kegyelemnek örökös forrása:
Egészségs fiaik, ivadék áldása.

11. Így lesz a mi házunk Istennek temploma,
Hol a csábitónak nincsen semmi nyoma:
Ennek szentélyében szent tűz ég oltáron,
Atyánk rendelését itt szívesen várom.

12. E három éjtszaka erős próbaköve
Mi önuramunknak jó választóvize:

Hogy minket nem vezet sem kéj sem bujaság,
Csak a gyermekáldás: ez a jó házasság.

13. De kiket elragad a test heve, a vér
S úgy lesznek, mint a ló, az okatlan öszvér:
Ott mindent elpusztít a szenvedély tüze,
Mindent megfertőztet a vér átka, büze.

14. Drága kis menyasszonyédes kis angyalom
Minden kívánságod szívesen fogadom:

A mi szentélyünkben s az egész életben
Minket Jézus tana s példája vezessen!

15. Az édes Jézuska, ki most megszületett,
Mikor megkötöttük e szövetkezetet:
Aldjon meg és védjen az élet ösvényen,
Haladhassunk mindig vidáman az égbe!

-----
106. Zsoltár.

A szerzés szentségéhez.

1. Hej, édes anyám, eresszen el a bálba! ott mu-

lat a babám tiszta fehér ruhában. Fehér a

ruhája, csak a szeme, szemöldöke fekete; Hej,

édes anyám, csak az enyém lehetne!

2. Milyen mulatság az, édes, kedves kis fiam?
Hová kívánczol olyan nagy kíváncsian;
Aki eddig mindig a családi szentélyben szórakoztál,
Most elfogott a vágy s ez a mese tündérbál!

3. Ez az a vendégség, mit mi Atyánk tervezett,
És a bűnös ember váltságára rendezett:
Hogy akik e bálban tiszta fehér ruhában megjelennek
Az Isten fiai Krisztus által legyenek.

4. Ő, a szíves gazda, várja a vendégeket:
Ezek örömeire dus áztalt terítettett, lasson,
Hogy ott minden lélek boldogságban vigadjon és mű-
Hetedhét országra ennek hire eljusson.

5. Büntelenség fehér ruhájában ragyognak
Mindazok, kik oda szerencsésen juthatnak;
Nincs ott a nyomornak semmi könnye, bánata vagy
szennyfoltja:

A Bárány vérében azt mindegyik lemosta.

6. Ez atiszta lelkek igaz egyesülése,
Kik az egy kenyérben jutnak egyesülésre;
Abban a kenyérben, aki hozzánk az egekől leszá- ^{lot}
s a nehéz keresztfán minket büntől megváltott.

7. Az áldozatkenyér tiszta fehér buzája,
Mit a jó gazdasszony sütött Urvacsorára,
Az ember lelkének valóságos angyali eledele,
Mit az Üdvözítő személyesen rendele.

8. Emberi szív mindazt sona fel nem foghatja.
Miket a mi Atyánk szentséges gondolatja
E fényes vésorán mindazoknak a mennyekben készített
A kik szívörömet, nördjék itt a keresztet.

9. E nagy menyegzőre sokan nívatalosak,
De kevesen vannak az igaz választottak,
Kiket a mi Atyánk Krisztus által Önmagához ölele:
Vajha nemzetünknek itt volna a kegyhelye.

10. Mert az Örök Ige megtestesülésében
Atyánk bölcsességét s azt a csodát szemlélem:
Hogy egy néptől testet, másiktól meg lelket öltött
Magára,

Ebben rejlik a nép örök választottsága.
11. Mihélyt az emberek megértik e nagy titkot,
Ami minnyájunknak üdvöt és békét hozott:
Azonnal megszünik mindenféle kártevés meg vérontás:
Ez a tiszta való, örvendetes látomás.

12. Hej, édes anyám, olyan kis lányt válasszon
A fia részére, kiből lesz jó gazdasszony;
Ki meg tudja sütni azt a fehér menyegzői kenyeret,
Mely Urvacsorára, örök életre vezet!

13. Hej, édes fiam, én is elmegyek veled
Oda, ahol mulat ez a szent gyülekezet;
Körülhézek benne, megkeresem azt a derék leányzót,
Kiben megtalálod, mi szivedből hiányzott.

107. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

1. Érik a ,érik a buzakalász; Nálamnál jobb

szeretőt nem találsz . Szállj ide, szállj oda

fecske madár : Kérdezd meg rózsámat, mért csapodár?

2. Hervadnak arcodnak szép rózsái,
Hullanak illatos virágai;
Szálldogál a füsti vándormadár:
A te időd lassan ősz felé jár.
3. Néked is el kell majd költözködni,
Mindent itt kell hagyni, ami földi;
A lélek igyekszik más házába,
Hol végső célját meg is találja.
4. Mért kötöd hát magad földi röghöz?
Ha mindjárt száz holdat is örökölsz;
Hiába minden kincs és gazdagság:
Ezt sertések a sárba tapossák.
5. Az Ige igazi hü jegyessed,
Anyagban Őt hiába keresed!
Aki kezdetben Istennél vala,
Oda vonz téged epedő dala,
6. Én vagyok Istened és Teremtőd,
Te szerelmes igaz hü szeretőd;
Én adtam tenéked az életet,
S a keresztfán meghaltam érerted!
7. Azt mondja nékem a fecskemadár,
Kit párja házadnál fészkére vár:
Gyönyörű arcodat és körmödöt
Hogy színes kenőccsel festegeted.
8. Pedig az arcbőr hajnali pirja
A festék mázait el nem bírja;
Ki testét ilyenképen ápolja
Csak saját szívét, lelkét megcsalja.

9. Ondolált hajadban gyönyörködöl
Vélvén, hogy szebb a haj, hogyha göndör;
Tulfinom drága illatszerekkel
Bóditod az embert, ki vezekel.
10. Bábu, játékszer, futbal és puska
Kedves ajándék, mit hoz Jézuska:
Igy lesz nálad már a gyermekszoba
A bálványoknak szentelt temploma.
11. Ez a nagy csábító kísértése:
Az ész s érzékek istenítése
Visz téged ellenem táborába,
Hol vergődik lelked föld porában.
12. Ne légy hát csapodár, drága lélek;
Szivemből igazán arra kérlek:
Én Jézus, a fényes Hajnalcsillag,
Térj Hozzám, míg időd el nem illan.
-

108. Zsoltár.

Az Ige szentségéhez.

---

1. Káka tövén költ ruca ; Jó földben terem

---

a buza . De ahol a jó lány terem ,

Azt a földet nem ismerem seholsem .

2. Gyere velem, kis angyalom,
Majd én neked megmutatom
Azt a földet, ahol terem
A jó lány s^a hü szerelem-mindenkor.
3. Itt vagyunk a Nagy Alföldön,
Hol a buza nagyra nőljön:
Magyar lányok és legények
Krisztus törvényében élnek szüntelen.
4. A föld, ki a buzát adja,
Abban van az ember magja:
A buzából csodaképen
Nő az ember teste szépen - A t yánktól.

5. Ember szive az a jó föld,
Mit az Istentől örökölt:
Hogy bő gyümölcsöt teremjen
Ha a nyár szaka megjelen-előtte.
6. Jézus ebbe szórja magját,
Az ígét, mi életet ad:
Hogy Ő tana szerint élvén,
Szent legyen maga idején-az ember.
7. Minden legény, leány jó föld,
Akit Jézus Lelke betölt,
Csak a gonosz szellem lánca,
Mi az embert megalázza-pokolig.
8. A mi kedves magyar népünk,
Kiből vagyunk, kiért élünk:
Krisztus lelkét örökölte,
Mikor Magára öltötte - az Ige.
9. Ime, ez a megkivánt föld,
Ami kedves Isten előtt;
Nincs is neki más vagyona:
Csak buzája és jó bora-főképen.
10. Ezt hagyta rá örökségbe
Jézus, mikor készült egbe:
Az utolsó szent vacsorán
Kenyeret és bort áldozván Atyjának.
11. Ide jertek, jó emberek,
Ha vértől csepeg szivetek:
Csak itt tudtok megbékélni,
Ha akartok békén élni - e földön!

-----
109. Zsoltár.

A szerzés szentségéneze.

---

1. Azért hogy én szegény legény vagyok, Kenyeremből

másnak is juttatok . Amit két kezemmel

megkeresek, Másnak is adhatok egy keveset.

2. En tudom, hogy mi az árva sorsa:
En is abba vagyok besorozva;
Tudom, hogy a barátságos jó szó
Az árvának legfőbb vigasztaló.
3. Ha van, kinek bánatát kisírja,
A lelkét már könnyebben is bírja;
Ha valaki figyel panaszára:
Ettől éled fel a szegény árva.
4. Kriszthus Urunk első tanítványi
Tudták azt legjobban megcsinálni,
Hogy egymás közt a szegény és gazdag
Lebontott minden választófalat.
5. Eladogatták sok vagyonukat,
Mindenféle gazdag jószágukat:
Osztogatták a szegények között,
Igy a nyomor tőlük elköltözött.
6. Egyek voltak a kenyérszegésben,
Az imában s minden cselekményben:
Házankint szegdelvén a kenyeret,
Mit a gazda áldozatra kitett
7. Nem is volt közöttük szükölködő,
Elhagyatott, árva, irigykedő :
Közös vala minden sok vagyonuk,
Mint azt az iskolában tanultuk.
8. A gazdag kevélység nélkül adta,
A szegény szerényen elfogadta
A szükséges anyagi javakat,
Miket nem terhelt semminő kamat.
9. Vajha mi is ezt tudnók követni,
Jézushoz így tudnánk közeledni :
Nem kellene jutnunk Magógország
Határába, hol van rabszolgaság.
10. Beszélhetne a hazugság atyja,
Amit akar: ha nincs ki hallgatja,
Összeszedné ócska sátorfáját
S elkerülné a mi hazánk táját.
11. De így a hiszékeny nép tömege
Felül minden oktalan beszédre:
Besodródik szörnyü vérontásba
S egy nép a másiknak sirjét ássa!

llo. Zsoltár.

Az Ige szentségéhez.

1. Tele van a kis ablakom virággal; Mit törődöm

én az egész világgal . Felfordulhat ez a világ

felőlem, Csak a rózsám ne forduljon el tőlem!

2. E virágok az én népem dalai;
Ha ezeket dudolgom, valami
Titkos érzés fogja el a szívemet,
De magam sem tudom, hogy ez mi lehet.
3. Csak azt tudom, hogy lelkemben zsonganak,
És úgy szólnak, mint egy kedves kis harang,
Mint messze távolból jövő harangszó:
A Szentlélek bennök a harangozó.
4. Azt sem tudom, mint jutnak az eszembe,
Amik régen el vannak már temetve:
Elborítá őket sűrű feledés,
Előhozza most őket egy ébredés.
5. Néha csak a dallam csendül meg újra,
Mint azt régen édes anyám dalolta;
Majd a szöveg ébreszti fel a nótát,
Mely a múlt ködén, mint sugár hatol át.
6. A hallgató magyar nóták olyanok,
Miket áhítatos szívvel hallgatok,
Mint a szellő csendes lengedezése,
S a szív hurjainak méla rezgése.
7. Beillenek akármelyik templomba,
Hogy kísérje a hatalmas orgona;
S szálljanak mint tömjén illatos füstje
A mi Atyánk magas tiszteletére.
8. A vidámaknak is ez a jellege:
Ezek tiszta örömmel vannak telve;
S mint az angyalszárnyak vig csattogása
A párokat szólítja fel a táncra.
9. A tánc is régen istentisztelet volt,
Szertartással szépen ahhoz tartozott;
Meglátszik ez ma is a magyar táncon:
Nincs ott semmi, ami botránkoztasson!

10. Azért a magyar énekek dallamát
Egy hittani gondolattal szövöm át:
Igy a népdal ajkaimon zsoltár lesz,
A szívem meg közelebb jut Istenhez.
11. Boldogságos, szépséges Szüz Mária,
Te vagy az a titkosértelmű rózsa!
Ne fordulj el a te magyar népedtől,
Kit a sátán üldöz, pusztit és megöl!
-

11. Zsoltár.

A kívánság szentségéhez.

1. Be szeretnék, be szeretnék rámás csizmát viselni,

Ha a kovács, ha a kovács jól meg tudná vasalni.

Vasald, kovács, ihaja; Tíz-husz forint nem drága!

Majd megisszuk csingilingi lengetegi csárdában!

2. Be szeretném ellenségem a porig megalázni!
A népeket, a világot magamnak leigázni!
Hogy e földi életben A világ enyém legyen,
Ha mindjárt a sátánnak is fizetem lelkem, testem.
3. Így beszél az emberben az arcátlan incselkedő
Ha az embert kisérteni a pokolból előjő:
Hogy minket elcsábitson, Jézustól elszakítson,
És így minket áldozatul magának meghódítson.
4. Ez a három nagy kívánság van a földi, a testi
Életben, hol a sátán az embert megkísértheti:
A pénz, a kéj s vér vágya A bűnök melegágya,
Ez a sátán, ki az embert a pokolba lerántja.
5. E három pont rejlett az ördögnek ajálatában,
A vezeklő Jézushoz küzeledvén a pusztában,
Hogy a test kívánsága, A dicsőségnek vágya
Birja Jézust a gonosz szellemnek imadására.

6. Üdvöztőnk példája nekünk szépen megmutatja,
Hogyan győzhető le a hazugságnak öreg atyja:

Az igének hatalma, Szigoru böjt és ima
Véd meg, hogy a sátán szivünket bevenni ne bírja.

7. E három vágy forrása mindenféle más bűnöknek.
Melyek minket kiszolgáltatnak a gonosz örgöknek.
Ezen veszélyes mérgek Szivünkben keletkeznek.

Ezek minket halálosan, rutul megfertőztetnek.

8. Az a derék, becsületes, karakteres, jó ember,
Aki meg tud birkózni e veszedelmes mérgekkel:

Csirájukban elfojtja, Magjukat is kiirtja,
S e vágyakat, mint a lovat/zabolán, féken tartja.

9. Ez pediglen csakis azon módon lehetséges,

Hogy a test a léleknek szolgáljon, mint egy hűbé

A lélek meg Istennek, Jézus törvényeinek

Hódoljon az életnek minden körülményeiben.

10. Tanuljunk meg a világ javairól lemondani,

Akkor tudunk a sátánnak bátran ellenmondani:

Igy a tévelygés lelke Nem hat reánk semmit se,

S nem kerülünk Atyánk előtt szigoru ítéletre.

-----

112. Zsoltár.

A lét szentségéhez.

1. Ha az Isten nem egymásnak teremtett, Mért is

adott a szivembe szerelmet? Jobb lett volna

messze, távol Hirt sem hallani egymásról,

Mint így reménytelenül elhervadni!

2. Az életnek vannak feladatai,
Miket feltétlenül meg kell oldani;

Ki nem tud itt megfelelni,

Nem lesz abból soha semmi:

Céltalanul bolyong e nagy világban.

3. Ilyen kötelesség a lét törvénye,
A világi ember első szentsége:

Hogy ne csak maga hordozza,
De azt mással is megossza;
Ez az ember legégetőbb hő vágya.

4. Azért kaptunk még egy másik szentséget,
Minek heve szintén perzsel és éget:

Hogy a család szentélyében
A lét szövétneke égjen,
És az ki ne aludjék ott sohasem.

5. A mi Atyánk, az élet nagy kertésze,
Ezt a törvényt énvelem is közölte:

Azért adott testet, lelket,
A szívembe hő szerelmet,
S izmaimba nagy erőket helyezett.

6. De akit én megszerettem-hiába,
Annak szive előttem be van zárva;

Mit csináljak, hová legyek,
Hű szeretőt hol keressek?
Ha előttem csak ez a szent kép lebeg.

7. A mi Urunk, Jézus kijelentette,
Hogy csak test az, ami testből születet,

De mi született lélekből,
Lélek marad az öröktől:
Ez reménysugár az én bus lelkemnek.

8. Mert ha másnak adod a te testedet,
Ki tebenned csakis testet keresget:

Nem lesz boldog az életed:
A lét titkát meg nem leled,
A testtel elhervadnak reményeid!

9. Ez az Ige erőt ad lemondani,
Nékem a test vágyaitól távozni,

S csak a lélek szentélyében,
Jézus örök igéiben
Szolgálni a lét szentségét egyedül.

10. Nem kívánom reményidben csalódjál,
Am ha az elhagyott sorsára jutnál:

Emlékezzél egy legényről,
Egy bessületes hű szivről,
Aki érted kész volt mindent áldozni.

113. Zsoltár.

A viszony szentségéhez .

1. Nyitva van az édes rózsám ablaka; Oda járok

minden áldott éjtszaka. Ablakinál reménykedve

megállok. Ugy elnézem a muskátli virágot!

2. Piros színű a muskátli virága,
Mint ha tűznek s vérnek volna leánya,
Mi az embert éltetí, melegíti,
S a legszentebb cselekvésre hevíti.

3. A tűz a családi szentély gyújtója,
Ez az életfa rügyeit kibontja;
Ez táplálja a hatalmas törzseket:
Alattuk a fáradt vándor pihenhet.

4. Vérben pezseg a testnek a szent lelke,
Ő működik bennünk mindkét életre,
Hogy e földön és a magas egekben
A jó ember mindenütt boldog legyen.

5. Igaz barátaink e szép virágok,
Mindig is szívesen gondolunk rájuk;
Ők kísérik az örömet s bánatot:
Diszítik az ablakot, a sírhantot.

6. Ámde a szívben kinyíló bűnvirág:
Az indulat s minden gonosz kívánság,
Az embert megfertőzteti egészen,
Cselekvésében és piros vérében.

7. Az a féreg, mi lelkünket kirágja,
A bűnek szívünkben nyíló virágja:
Tönkreteszik életünket mindezek,
Az embert, a családot, a nemzetet.

8. Ha megigézik ezek a szívünket,
Kinő benne a halálos gyűlölet;
Ebből fajzik gyakran testi gyilkosság,
Ha erények azt nem akadályozzák.

9. Ez pusztítja a keresztény világot,
Hol a vérnek forradalma fellángolt;
Elcsúlyodnak e tengerben a népek,
Ha Jézus törvényeire nem térnek.

10. A békére csak egyetlen ut vezet,
Megtalálja azt minden felekezett,
Ha Ur Jézus szent Személyét tekintti,
Ki Magában a népet egyesíti.

11. Őbenne a szeretnek tüze ég,
Megerzi ezt a legvadabb ellenség:
Mert kiömlött ez Ő ártatlan vére
A Golgot kemény kövezetére.

12. Ha megérti ezt az én kis angyalom,
Nem zörgetek hiába az ablakon;
Felkészülünk az élet-feladatra:
Segítő két karját majd ideadja.

13. Külső papság az én ellenangyalom,
Akivel már régesrégén birkózom:
Adja ki a Világi Rend jogait,
Különben elveszti szent oltárait!

-----
114. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

---

1. Ha bemegyek a csárdába bort innya, Én utánam

ne járjon senki fia .Addig iszom, míg a világ

világ lesz;Míg az égen egy ragyogó csillag lesz.

2. Ha elmegyek olyankor a csárdába,
Ez sincs minden ok nélkül és hiába:
Hogyha az én otthonom szentély volna,
Nem kívánoznék én onnét sehova!

3. De az asszony mindig elégedetlen,
Bármennyit keres az én kerges kezem;
S ha beszélem az Isten törvényeit,
Ő kelme erre sem sokat hederít.

4. Pedig e törvények nélkül nincs béke,
Sem a szenvedélyeknek nincs más féke;
S ha feloldódik a kicsi nyelvecske:
A világot szép színekkel festi le!

5. Pedig az én minden vágyam az volna,
Hogy otthonom legyen egy kis kápolna:
Hol a Törvény Áldozattal egyesül,
Az Ige naponkint meg is testesül.

6. Mert a férfi a családnak szent papja,
Ki hatalmát a mi Atyánktól kapja:
Hogy legyen otthonában pap és király,
Ki Atyánknak helytatójaként itt áll.

7. A mi Urunk Jézus így intézkedett,
Mikor elrendezte ezt az életet;
Ugyanezt tanítja az Ő egyháza,
Mert így épül a nemzet erős vára.

8. A családi szentély az az iskola,
Hol az Ige az Áldást megcsókolja:
Tanulgatván Atyánk szent törvényeit,
Ezt a törvényt cselekedni megsegít.

9. Megjelen ott mindennap az áldozat,
Mit a férfi mi Atyánknak bemutat
Az asztalon, mert a napi étkezés
Valóságos, tiszta áldozatevés.

10. Az asszonynak is tudnia kellene
Ezeket, hogy segítségére lenne
Az urának, de erre nem neveltek:
Igy sorba elzüllebenek az emberek.

-----
115. Zsoltár.

A változások szentségéhez.

1. Daru madár utra készül, bucsuzik a fészektől. Egy hó-
fehér szép galambpár A tábor körzetéből. De nem hozzánk
hazafelé, Hol karom őket ölelné: Bontogatja vitorláit
Oda, hol egy fény világít ; a remény.

2. Szivem vérzik, hull a könnyem

A bánat keservétől

Nem viselhetem el könnyen A hirt, ami öldököl:

Mert ők az én gyermekeim,

Az én féltett szép gyöngyeim,

Kiket sóhajtozva vártam,

Forró imáimba zártam-mindennap.

3. Ha nem tudnám, hogy mi Atyánk intézi a sorsukat;
Hogy Ő gondot visel reánk, S a falevél sem hullhat
Le a fáról Ő nélküle: Szivem soha nem békülne,
Keservében megszakadna,
Talán átkokat is szórna-Ellene.
4. De így tovább imádkozom az én gyermekeimért;
Ő az én édes galambom, Aki vissza még nem tért
Hogy az én jószágos Atyám
Rejtse őket szárnya alá,
Miként a tyúk rejtegeti,
Szárnya alatt melengeti-csibéit.
5. Nektek pedig, édeseim Adom utravalónak,
Mik az élet mély vizein Bizton kormányozzanak:
Világi Rend törvényeit,
Annak drága szentségeit:
Nem munkálkodtok hiába,
Ha e szelid szent igában-dolgoztok!
6. A mi népünk ma már ugyis A tönk szélére került
A bajban, mit a sok bugris Gyurt a sátánnal együtt,
Am ha ez a balszerencse
Csillagunkat elrejtette:
Ez sincs Atyánk tudta nélkül,
E titok is majd kiderül- Általa.
7. Vérnek, könnyek özönéből Egy felhő kerekedik;
Annak bodros fűrtjeiből Kis Bárány keletkezik:
Nappal árnyék a hőségben,
Éjjel tűz a sötét égen;
Őriz, véd, bátorít, táplál,
Mig csolnakunk el nem talál-a révbe.
8. Hogyha Jézust választjátok Munkátoknak céljául,
A mi Atyánk ügyel rátok, Szép jövőtök kitarul:
Bármilyen lesz is a sorsotok,
Vigak lesztek és boldogok;
Ő a földnek s égnek Ura,
Hiveit éltetni tudja -mindenütt.

9. Ő nektek jó kenyeret ad, Mitől lelketek éled:
Ebben adja Önnönmagát, Hogy szép legyen az élet;
Hogy Jézussal minden téren,
Veszélyben és szerencsében
Egybeforrva maradjatok,
Erte bátran harcoljatok-mindenkor.
10. Azok a szép igazságok, Miket nektek leirtam,
Mikor a világosságot Kutattam és szomjaztam,
Adnak szárnyakat tinéktek:
A teret átrepüljétek,
S a tájat megtaláljátok,
Hol lesz a ti új hazátok-örökre.
11. Én Uram és én Istenem! Aldd meg mindkét kezeddél
Kiket hiven nevelgettem: Néked adom ezennel,
Ha már én nem csókolhatom,
Karjaimba nem zárhatom;
Ha őket nem ölelhetem,
Csókold, öleld én helyettem -jó Atyám!
-

116. Zsoltár.

A cselekvés szentségéhez.

---

1. A cselekvő embernek Az angyalok kedveznek: Minden

-
-
- kis munkájáért Megfizetnek drága bért, Akik reá szorulnak.
2. Ki mindig munkálkodik, Könnyen meggazdagodik;
Kinek esze szon jár, Mint telik meg a pénztár
Bankóval és arannyal.
3. Ám az ilyen nem tudja, Hogy mi az Isten utja,
Aki csak a haszonért, A pénzért, az aranyért
Dolgozik s munkálkodik.
4. Mert ekként cselekednek Az oktalan béresek,
És mindazok a szolgák, Akik könnyen eladják
Magukat akárkinek.
5. Azt nem éri szolgáltság, Ki átlát a szabadság
Tökéletes törvényén, Es mint igaz keresztény
Halad az élet utján.

6. Krisztus Urunk tanítja, Mi annak biztos nyitja,
Annak a nagy titoknak, Amiért munkálkodnak
A halandó emberek.
7. Mert nemcsak a bankóért Ontunk könnyeket és vért
Hanem a családért is, Ugyszintén hazánkért is
Szorgalmasan dolgozunk.
8. Mindez munkát igényel Természeti törvénnyel:
Nincsen semmiféle lény, Ki élhetne könnyedén,
Tett s felelősség nélkül.
9. Ha már megszűnt dolgozni A test, kezd porladozni,
S aki munkát nem talál, Ez már egyuttal halál
A testnek országában.
10. A munka örök törvény, Ennek hódol minden lény;
Ez Atyánk rendelése: A cselekvés szentsége,
Ezt nyilván beláthatjuk.
11. Az életben ez legyen Jó barátunk szüntelen;
A szeretet és a hit Mindezekre megtanít
Jézus törvényeiben,
12. Néked legyen dicsőség Atyánk, tanít e szentség,
Mint azt mondja Jézusunk : Csak azért munkálkodj
Mert Atyánk munkálkodik.
13. Így megszűnik a robot, Mi hoz rabszolga sorsot,
Ha mindenki tiszteli, S bőven meg is pénzeli
Az istenfélő embert.

-----

117. Zsoltár. A balogi bucsu.
Az Ige szentségéhez.

---

1. A Nagy-uccán végestelen végig. Minden kis
kapuban virág nyilik . Minden kis kapuban

---

kettő, három; Az anyém is ki nyilik e nyáron!
2. Bucsujáró napja van ma Balognak,
A hivek ide zarándokolnak:
Ünnepelni a nemzethüségét,
Megtisztelni a Világi Rendet.

3. Amottangatt délről Dejtár felől
Kerekedik egy sűrű porfelhő ;
Csak emberek gomolyognak benne,
De mintha mind egy-egy angyal lenne.

4. És miként az alföldi vidékről,
Sintugy a zólyomi hegyekről ,
A sági s a gyarmati határból
Gyülekezik egy hatalmas tábor.

5. Örömdalok vígan zengedeznek
Ajkaik e szent gyülekezetnek,
És az Istent egy szívvel ,lélekkel
Dicsőítik mindenféle nyelven.

6. Nagy vendégség van Ipolybalogon;
Temérdek nép, ki ide gyalogol:
Egy hétig sem mennek el mindezek,
Aki folyvást ide megérkeznek.

7. A veszélyben a bátor kitartás,
A keresztény tan-és a hitvallás;
Jézus törvényinek tisztelete:
Balog népét tüzzel keresztelte.

8. Ez a fény a népek tengerében
Ugy ragyog, mint a csillag az égen:
Ez vezérli a hiveket ide,
Mint a három királyt Betlehembe.

9. A magyar szent korona emléke
Füzte e falut egy gyögyfüzérbe,
Mikor e földön való jártában
Megpihent e falu templomában.

10. S mint az ószövetség frigyszekrénye
Hatott a választott népre:
Ugy hat most is a magyar korona
E népre, ki azt szívéen hordozza.

11. A lélek és anyag e nagy titka
Előttünk az eget is megnyitja,
Hogy meglássuk azt a másik kasztot,
Akit Atyánk magának szakasztott.

12. A mi Atyánk választott más népet
Minden más nép üdvössége végett,
Minthogy a zsidók választottsága
Elenyészett a szétszóratásban.

13. Az Ige megtestesülésében,
Jézus Krisztus Ó szent Személyében,
A zsidókról felvett szent testében:
Pogány lélek lüktetett szeliden!

14. Zsidókról szent testét s királyságát,
Széchemekről lelkét s főpapságát
Vette fel Atyánk végzése folytán
A magyarság őseinek ágán.

15. Jeruzsálemet e szent chamiták
Akkor alapították és birták,
Mikor zsidók világon sem voltak,
S Dáviddal is ezért viaskodtak.

16. A magyarok e választottsága
Felszólítás arra a munkára,
Hogy a magyar építsen új várost,
Ahol Jézus megjelenik már most.

17. A magyar szent korona tanuja
E hívásnak, ezt mindenki tudja,
Ki az írásokat megisméri,
S Isten utját nyomozva kíséri.

18. Mivelhogy már az ószövetségben
Hírül hozta a próféta régen,
Hogy Jézusunk kettős méltóságot
Visel: királyságot és papságot.

19. Jézus kettős nagy méltóságának
Már a zsidók jelet csinálának:
Aranyból, ezüsből szép koronát,
S ezzel diszíték Jézus homlokát.

20. Ezt a gyönyörűséges ereklyét
A templomban fel is függesztették:
Ott őrizték örökös emlékül,
Zsidóknak és pogányoknak jelül.

21. Midőn a zsidó nép szétszóratott,
S feldúlták a fenséges templomot,
Elpusztultak ezek a kegytárgyak,
Másikat meg zsidók nem csináltak.

22. A mi Atyánk másként intézkedett:
Szent Fiának ilyen jelképeket
Máshol állíttatott országában,
A magyarok szent koronájában.

23. Drágakő annak alapanyaga,
Tiszta arany ékes foglalata;
Nem egyszerre egy mesteri kézzel
Készült, hanem két felekezettel.

24. Ilyen korona egy van e világon,
Mint a balogi képen is látom:
Felét adta a római pápa,
Másik felét görögök királya.

25. Igy mi Urunk kettős méltósága
Jelét nemcsak aranyban találja;
Ajándékozók két perszónája
Csodálatosképen utal rája!

26. Jézus e templomát a Golgotán
Lebontotta a zsidó és pogány,
Amit önerejéből épített:
Zsidó testbenszéchem-magyar lelket!

27. De mit lebontottak a Golgotán,
Zsidó s magyar építse fel Budán :
Mert közeleg a Világ Királya,
Hogy e nemzedéket is megváltsa.

28. Dicsőítsd meg, Atyánk, Te Fiadat
A te hűséges magyar nyájadat,
Kit a sátán már halálra keres,
S pusztulással fenyeget a veres.

29. Ez a szörnyüség végpusztulás ,
Ez az esztelen csuf vérontás :
Jelenések hatodik csapása,
Emberiség harmadát elássa.

30. E harmadrész Európa népe:
Zsidó s keresztény felekezete;
Ez pusztul el kérlelhetlen módon,
Hogyha mind Jézusnak meg nem hódol.

31. A megoldás csak Jézus Személye:
Pogány s zsidó szent egyesülése;
Ki lebontott minden válaszfalat,
Megegyezést tehát csak Ő adhat.

32. Ez a balogi bucsu értelme:
Boruljon térdre a kevély elme,
Töredelmes, mély bűnvallomása,
Lesz a népek bőséges áldása.

33. A világ előtt ha kinyitjátok
Hites titkát, mit rejt koronátok:
A jó hír azt szárnyaira kapja,
S kisüt a balogi bucsu napja!

118. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

1. A patvarci magyar lányok, Sárga rigó,

rozmaringos galambom! Szelidek, mint a

bárányok, Sárgarigó, rozmaringos galambom!

2. Nyáron vetnek, kapálgatnak
Rozmaringot, kukoricát, káposztát;
Télen szőnek, fonnak, varrnak
Mindenféle gyönyörű kézimunkát.

3. Szobácskájuk tiszta agyag
Hófehérre csinosan kimeszelve;
Soha arra rá nem ragad
A bűnnek semmiféle ocsmány szennye.

4. Egyszerűen öltözködnek,
Mint ahogy a szegény emberhez illik;
Pártájukat az ördögnek
Színes pántlikájával nem cserélik.

5. Nem gyűlölik a szlovákot,
Szeretik az Isten minden nemzetét;
Azért szívük szent és áldott,
Akármilyen nyelven folyik a beszéd.

6. Óráján a csábitásnak,
Hogyha kísért Jézus ősellensége:
A sátánnak fittyet hánynak,
S kiderül lelküknek üde szépsége.

7. Ha az a nap elérkezik,
Hogy a párta helyére jö fejkötő,
S a menyecskét hazaviszik:
Munkája új helyén is lesz életető.

8. Az életet nem sajnálván
Azoktól, kiket Isten neki küldött:
Életének rózsafáján
Egy-egy virág minden egyes ujszülött.

9. Mig a gazda az udvaron
Hasogatja a kemény akáctuskót,
Az asszonyka az asztalon
Beteríti az eledelt, a mustot.

10. Szívében e gyermekeknek
Működnek a mi Atyánk törvényei;
A szentélyben ott lebegnek
A világi rend összes szentségei.

11. Add meg, Atyánk, a szülőket,
Kik ilyen gyermekeket nevelnek:
Boldogsággal éltesd őket
Országában a földnek és mennyeknek!

-----
119. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

1. Gyere velem akáclombos falumba, Mulatozzál

meleg kis otthonomban. Az én házam Istennek

szentelt templom, Hol az utast szívesen befogadom;

Zarándokok vagyunk valamennyien A mi Atyánk törvé-

nyeihez hiven : E földről más hazába iparkodunk,

Ahol lesz majd maradandó otthonunk.

2. A mi korunk Jelenések ideje:
Meghült abban az ember szeretete.
Alvilágból felszabadult szellemek
Mindenkit rémitenek, kísértenek;
Az emberek egymástól elzárkóznak,
Nincs becsülete a szegény vándornak.
Hiába zörgetek vagy kopogtatok,
Nem nyílnak ki sem a szívek sem ajtók.*

3. Csak a hitnek vigasztaló ereje
Az egyetlen orvosság e fekélyre;
Csak a vallás igéző rajongása
Adhat erőt, mi a bűnöst megváltsa.
Csak Jézusnak imádandó Személye,
Csakis az Ő dicsőséges fölénye:
Tarthat minket az Isten kegyelmében,
S fél ne süllyedjünk a veres tengerben.

4. Azért az én házam vendégfogadó,
Melyben nincsen semmi fizetni való;
Itt nem fizetnek semmit az embernek
A megszállók csak Istennek fizetnek:
Imádságot s minden olyan beszédet,
Mitől a hit, a szeretet feléled,
Mint azt olvassuk Jézus törvényiben,
Hogy azokat meg is tartsuk mind hiven!

5. Csak így keletkeznek kedves viszonyok,
Melyek között az élet vize mozog;
Hol nem rémit az alvilág szelleme,
Mert minden Jézus lelkével van telve.
Ő pediglen senkit nem is rémitett,
Tőle árad az isteni szeretet:
Így a béke csak Ő tőle származhat,
Mit a világ semikor meg nem adhat.

6. Kiket a törvény szabálya fegyelmez,
Azoknál könnyü valóság lesz mindez:
A nemzetségnek szétszórt családjai
Az irányt mindig meg fogják találni;
Az utazás, megszállás nem probléma,
A visszhang rejtett tája nem lesz néma,
Az emberek angyalszárnyon repülnek,
Hová őket szólítják a szentségek!

120. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

1. Bazsa Mária libája Kirepült az uccára ;

Hármat lépettt utána ., Sáros lett a

Bazsa Mária fehér alsó szoknyája .

2. Bazsa Mária azt mondja, Hogy pokol az otthonja:
Az ura nem szereti, Muszáj néki hébekorba
A sárba is belépni.
3. Amit keres megissza, A pénzt nem hozza vissza;
Nagy legény a söntésben: Mindent ott-hagy
A csaplárné feneketlen zsebében.
4. Ha legény a csárdában, Kis Miska a házában:
Nem gondol a családdal; Szegény asszony megszakad ^{hat}
A munkában magában.
5. Ha gyomlálni próbálok, Isten utját ajánlom:
A tüzhelynél meglapul, A tökmagot ropogtatja,
Mint mezei szürke nyul.
6. Ha házam szentély volna, Olyan mint egy kápolna:
Az Áldozat ott lenne És a törvény, akkor az élet
Könnyü teher lenne.
7. Így meg kell bolondulni, Nem lehet boldogulni:
Minden nap egy perpatvar, Ami minden békességet,
Boldogságot felzavar.
8. Üres aládafia, Nincsen mihez nyulnia
A szegény gazdasszonynak, Ha szomszédok valami ki
Üzletet előhoznak.
9. Nincs soha egyetértés, Minden szó félreértés:
Nincsen előmenetel, Mit az ember csak Jézusnak
Erejével érhet el.
10. De erre nem nevelték Fiaikat a szülék:
Így a vége mindennek, Hogy az emberek után a
Menyecskék is züllenek!

11. Bazsa Mária angyalom! Én néked csak azt mondom:
Építsd házad templomát, A jó Isten visszaadja
Szíved lelked nyugalmát.
12. Világi Rend törvénye A bűnnek kötőféke,
Szenvedélynek zabola, Ki a tévelygőget Isten
Ösvényeire vonja.

-----

121. Zsoltár.

A viszonyok szentségéhez.

---

1. Zöld erdőknek koszorus völgyében Van egy
falu Gyarmat közelében; Olyan kedves e falucska

---

nékem, Mintha itt születtem volna régen.

2. Futóhomok annak a határa,
Jó emberek hü keze munkálja:
A föld mindig megfizet szerényen,
Hogy a népnek elég legyen télen.
3. Sulyan István régi jó barátom,
Bár őt magát csak nagyritkán látom;
Mintha szomorú volna portája,
Amióta elhagyta hü párja.
4. Vendégeit szívesen fogadja,
Mint jó módu falusi kispazda;
Ilyenkor a pince is kitárul,
S megindul a beszéd fűről-fárul.
5. Ő házának csinos kis virága
Az apának legkisebb leánya;
Ha őt is elviszi vőlegénye:
Pista bácsi maga marad végre
6. Csak a családok világi rendje
Van Atyánktól arra kirendelve,
Hogy e szentség gondját jól viselje:
Kinek nincs már hü gondviselője.

7. Lábadyék egész házatája
Melengetve önmagába zárja
Azt a kedves iparos családot,
Akit Atyánk édesen megáldott.

8. Mint a kaptár szorgalmatos népe
Termeli a mézes édességet:
Ugy sugárzik e ház lakóiból
A szívjóság, kinek minden hódol.

9. És így sorban minden egyes kis ház,
Ha kéményén jókedvűen pipáz:
Mosolyogva tekint az uccára,
A vendéget szívörömet várja.

10. Fabókék, a Medvegyek s Hrubecsok
Mindmegannyi hűséges szomszédok;
Kovácsik Pál és fivére János
A munkában serény és nem álmos.

11. Mégis mintha egy pokoli szellem
Nyargalászna fen a fellegeken;
Alvilágból felözönlő pára
Sűrű köddel borul e szép tájra.

12. Mint mikor anyátlan lett a méhkas,
A sok lépe a molyoktól odvas:
A méhecskék járnak össze-vissza,
Mézüket a vérszopó megissza.

13. Az ályanya nem hozhat életet,
Ami volt is, mindent eltemetett;
A jó anya hervadoz magában
A gárdonyi puszta kunyhójában.

14. De a méhész mindezt észreveszi,
Az ályanyát s népét mind lesepri:
Visszaadja az anyát, az édest,
S újra éltet e szentséghez képest.

-----
122. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

---

1. Elmegyek én tihozzátok egy estve, Hogy a szived

bánatát elfelejtse; Eldalolom a nótádat, Hervadt

kedved majd feltámad , Ha látod a lelket lefestve.

2. Mert elhagyott a kedvesed hűtlenül,
Ezért kedved a bánatban elmerül:

Ennek is van orvossága,
Amit Jézus rendelt rája,
Legjobbat a sok gyógyszer közül.

„3. Nem fogok én soha vigasztalódni,
Ha így kellet keservesen csalódní;
Bizony nem gondoltam volna,
Hogy valaki így eldobja
A szívet a földre kinlódni!”

4. Átkozott az, ki az emberben bizik:
Alig olvas egyfolytában ő tizig,
Megkisérti őt a sátán,
Elcípeli nyakán, hátán
Oda, hol a pokol-tűz izzik.

5. Az ember megbizhatatlan mindenkor,
Mivel az ő teste csak egy marék por;
Csak akkor lesz becsületes ,
Megbízható, ha istenes
Testében a Jézus lelke forr.

6. A lélek Istennek legyen szolgája,
Akör mindjárt minden ember meglátja,
Hogy a hűség és becsület
És az egész földi élet
Mindnyájunk jólétét szolgálja.

7. Erre a nagy kérdésre a felelet
Egyedül a belső istentisztelet,
Melynek összes szentségei
Atermészet törvényei
Isteni, örökös rendelet.

8. Mi Atyánk a nemzetséget rendelte:
Boldog legyen legény, leány élete,
Hogy vigyázzon a párokra,
Ha elérkezik annak kora,
Mi érett a nemi életre.

9. A szüléknek adta azt az érzéket,
Hogy átlássák a májat, a veséket:

A szivekbe, az uj házba
Mindent szépen beruházva
Építsenek puha kis fészket.

10. A nemzetség fejedelmébiztosít
Pályát, amin vezesse ő hiveit;

A törzsnek hiteles őre
Viszi őket mind előbbre
Az uj pár megkezdett műveit.

11. Ahol ezt a jó rendet nem ismerik,
Mi Atyánk törvényeit nem szeretik:

Ott előjönnek zavarok
És azokban ott kavarog
A sok bűn, a bánat a sirig.

12. A te szavad szívesen elfogadom,
Már ezután zsoltárodal dalolom:

Meg is kezdem az életet.
Amire a ~~Te~~lek vezet
Engemet, segítsen Jézusom!

---

123. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

---

1. Jaj annak, jaj, Ki igazán szeret; Annak soha nyugalma

---

nem lehet. Vedd ki szívemet Istenem, tégy egy követ oda

Hogy ne fájjon, ne sajogjon, ne szeressen soha.

2. Mért sírodogálsz olyan keservesen?

Hogy a szived soha ne szeressen!

Ha kiveszem a szívedet, sohsem lehetsz boldog,
Mivel boldog csak az lehet, kinek szive dobog.

3. Talán nem jól fogtad fel szavamat,
Amit mond az első parancsolat:
Hogy engemet szivből szeress és minden erőddel,
Itt e földön mást ne keress e röpke időben.
4. Még azt is a szivedre kötöttem,
Hogy jó kedvben maradhass előttem:
Hogy úgy szeresd a szomszédot, mint tennenmagadat
Ellenséget és barátot; életet ez adhat.
5. Ha e két ígémet megértetted,
Amit én rendeltem te éretted:
A panaszra nem lesz okod^a szivedben soha,
És kívánni sem fogod, hogy követ tegyek oda.
6. Üdv annak, üdv, ki igazán szeret,
Mert Atyánk is tiszta hű szeretet;
Ezt ültette a szivünkbe, mikor megteremtett:
Hogy Őt igazán szeretve, áldjuk feleinket.
7. Amde ki az, ki igazán szeret;
Ki ad erre tiszta feleletet?!
- A választ megdta Jézus hiteles szavakkal
S életével, ami minden szónál szebben szaval.
8. Jézus mondta s cselekedte szépen;
Hogyan szeressünk mi is egészen:
Senki sem szereti jobban ellenét s barátját,
Csak az, aki öérette életét adja át!
9. Így szerették Jézust a vértanuk,
Miként azt könyvükben olvashatjuk:
Örvendezve, mosolyogva mentek a halálba,
Jól tudva, hogy ez a halál örök éltük fája.
10. Érte meghalni most van alkalom,
Mikor tombol világforradalom:
Nyílt támadás ez mi Urunk, Jézus Krisztus ellen,
Az Ő egyházára tör most mindenféle elem.
11. Mégis minden véráldozat árán
Az emberiség végső határán
Jézushoz kell ragaszkodnunk utolsó csep vérig,
Mert örök jutalmunkat majd ezek szerint mérik.
12. Édes Jézus, szép szerelmem nékem,
Maradj vélem az életveszélyben:
Hogy hű legyek én Tenozzád egész a halálig,
Mikor az én szegény lelkem testemtől elválík.

124. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

1. Azt mondja a kapitány a bakának: Jaj be szép

szeretője van magának! Csinos, kedves kis leány, Be-

csülje meg igazán, Hogy javára legyenek a hazának!

2. Családban nyilik az élet virága,
Ezt mi Atyánk két kezével megáldja:
Ott születik fiu, lány, Tiszta angyal valahány,
Ki az Isten napját abban meglátja.

3. E világban minden egyes teremtmény
Tökéletes formába lép születvén:
Ártatlan és gyönyörű, Valóságos remekmű,
Ragyog rajta az isteni verőfény. ---

4. Kapitány ur, alázattal jelentem,
Kis kápolna az én házi tüzhelyem:
Ott van Törvény s Áldozat, Mit naponta bemutat
A ház királya és papja szüntelen.

5. Így királyné és papné egy személyben
Az én édes kedves kis feleségem;
Ő a lelke mindennek, Kis kezei rendeznek
Istentiszteletre mindent serényen.

6. Ha ez a rend a világban megéri,
Az emberek egymást szépen megértik;
Nem lesz többé háboru, Ahol hiába csordul
Áldozatok szegény vére mindétig.

--- 7. Teringettét, de okosan beszéltél
Kedves fiam, mint egy pap a szószékén!
Ki tanított meg erre, Hogy a sok terefere
Igehirdetés legyen az út szélén. --

8. Kapitány ur, alázattal jelentem:
Mindezt az én szülémnek köszönhetem,
Mert minálunk régóta Él a törvényiskola,
A mi házunk valóságos tanterem.

9. Tantárgyunk: a természet törvényei
A Világi Rend összes szentségei,
Miket Atyánk szívébe Beleirt és eszünkbe,
Hogy legyünk az Ő kedves gyermekei!

10. Így jön létre belső istentisztelet,
Ebben áll az igazi lelki élet:
Hogy a világ fiai Meg tudjanak állani •
Jézus előtt, ha jó a nagy ítélet.

11. Minden ember azért jött e világra,
Hogy ezeket józan ésszel belássa;
Jó szívvvel cselekedje: Az Ur megfizet érte
S nem lesz senkinek kárvallása.

---12. Kedves fiam, igazad van teneked,
Ennél okosabbat tenni nem lehet;
Hogyha majd lefuvának, Beállok rekrutának
Tihozzátok, hogy tanuljam ezeket!.

-----
125. Zsoltár.

A változások szentségéhez.

---

1. Felleg borult szép hazámra; Olyan vagyok , mint

---

az árva : Szomorúság rabja lettem, gyászba bo-

---

rult az életem . Ne hagyj el minket, Istenem!

2. Nagyhatalmak tenger hada
Nyomán minden elhervada,
Mit kicsiny népünk termelt
Völgyek, hegyek földje felett-
Hiába élt évezredet!

3.S ami mostan keletkezett,
Látja minden felekezett,
Hogy nem emberiség nyoma,
Ami vállainkat nyomja;
Mindég nő a napok gondja.

4.Elkárhozott szellemeknek
Rémrajai kísértenek;
A hazugság öreg atyja
Eszét a bűnön jártatja:
Hamis minden gondolatja.

5.Ez a Jelenések kora,
Mint azt híven lerajzolta
Ami kedves apostolunk;
Ha ezeket elolvassuk,
A titkokba beláthatunk.

6.Ez a bűnvilág végpontja,
Mikor a sátán lerontja
A trónokat,oltárokat ;
Minden intézményt felforgat,
Mit a nemzetek alkottak.

7.Megtestesül a rossz szellem,
Aki harcol Krisztus ellen:
Úlni fog Jézus oltárán,
Magát istennek mutatván
A nagy csábításnak napján.

8.Megöli az embereket:
Zsidókat s keresztényeket;
Egy ember sem menekülne,
Ha Atyánk nem könyörülne
A sátánt pokolra üzve.

9.Könyörülj, Atyánk, mirajtunk,
Kik választottaid vagyunk
Szent Fiadnak papságaért,
Az Ő emberi lelkéért,
Akit Tőled Ő maga kért.

126. Zsoltár.

A Világi Rend szentségéhez.

1. A fő Papék kertje alatt Bodri kutya ször-
nyen ugat; Költögeti a gazdáját, Védje

meg a háza táját: Mert az ördög, már bent van.

2. A szép jegyest, az asszonykát
Az udvarlók körülfogták:
Sugnak néki hetet-havat,
Dugnak gyümölcsöt, aranyat;
S mindez tetszik őneki.

3. Mutogatnak szép képeket,
Miken mulatni jól lehet;
Viszik minden multságba,
A moziba és színházba,
S ott táncolnak reggelig.

4. A gazda vállaait nyomják
A gondok, a házi szolgálak;
S míg a gazda álmodozik,
Az asszonyka kilopózik
A mulató helyekre.

5. Pedig Jézus megmondotta,
Mikor őket tanította,
Hogy az utolsó időben
A nagy csábító megjelen,
S elcsalja a hiveket.

6. A gazda mégis azt hiszi,
Mikor a bibliát viszi
A templomban a szószékre,
Hogy ezzel már elintézte
Az istentiszteletet.

7. Ámde mindez csak külsőség:
Az érdeklődést felkeltsék
Az Isten ügyei iránt,
Aki tőlünk mást is kívánt:
A törvénytisztogatást.

8. Ennek a család temploma,
Benne az apa a szolga:
Egy személyben pap és király,
Aki férfiasan kiáll
Harcolni a Krisztusért.

9. Törvénykönyve a szentségek,
Mik az ő szívében égnek;
Ezek azok a fegyverek,
Mik minden rosszat levernek
Jézusnak erejével.

10. Add, Uram, a Te kegyelmed,
Hogy a hívő gyülekezet:
Aki az a szép menyasszony,
Néked tiszta szívet hozzon
A családok rendjében!

128. Zsoltár. A Világi Rend szentségéről.
Kedves István Fiainak szeretettel emlékül.

1. Kápolna áll a Rózsadombon ; Ennek meséjét im

elmondom Néktek , édes jó Gyermekeim ,

Az áhitat csendes percein.

2. E kápolna lakója egy szent
Öreg, aki rózsákat nevelt
E dombon, amikor még ottan
A Félhold volt ur kimondottan.
3. E kápolna most is sértetlen,
Olyan, minő volt az kezdetben;
Mellette nagy diszépületnek
Szomorú romjai hevernek.
4. A világháború korának
Csapásai nem is ártanak
Annak, ki volt a Rózsák Atyja
Mint ozmanli mondják: GÜL BABA.
5. S ha esténkint lent a kis harang
Elhuzta az altatót alatt:
Sirjából felkél a szent öreg
S a nyugvó város felett lebeg.
6. Majd egy uszkáló felhőre ül
A csillagos éjben egyedül,
Ugy járja végig a romokat,
Miket a repülők okoztak.
7. A Király-vár romjai felett +/-fehér
Megáll az uszó felleg,
S a szent öreg méltóságosan
A bástyára lép magányosan.

Dallam: Rózsabokor a domboldalon..

8. És az imám szokása szerint
Közös istentiszteletre int:
És jönnek az izlám szellemeK,
Kik sirjaikból felkeltenek.
9. S e roppant gyülekezet előtt
Mond a szent isteni köszöntöt:
Hogy ime mind beteljesedett,
Mit a próféta kihirdetett.
10. Hogy a Jelenések korában,
Mint azt megírta a Koránban,
A Csillag ide visszatér,
Ha elbukott a magyar testvér.
11. Im itt van az izlám Csillaga,
Mint ragyogott itten valaha:
A Mátyás-templomnak tetején,
Allachnak hatalmát hirdetvén.
12. Ledőlt már e szép királyi vár,
Ez a hatalmas, nagy defterdár;
Ez őrizte azt a szent titkot,
Mit látni eddig Allach tiltott.
13. Ez Allach Fiának szentsége:
Az Ige megtestesülése,
Hogy a zsidóságból vett testben
Pogány lélek lüktet szeliden!
14. Ez az illatos drága kenet,
Mit egy nő Jézus testére kent;
E vár volt e kenet edénye,
Mit összetört jövőnk reménye!
15. HIVEIM! Szálljatok Keletre,
Mondjátok bölcseknek sietve,
Hogy jöjjenek Budára hamar,
Ezt üzeni nekik a magyar:
16. Mint régen mentek Betlehembe,
A „Zsidók Királyát” köszöntve,
Most pedig szivükbe fogadják
Jézust, a „Pogányok Főpapját!”
17. És e roppant gyülekezetből
Elemi erővel előtör..
S reszket e hangtól minden ablak:
„Üdvözlégy! Oh Allach! il Allach!”

18. És mint a tenger morajlása,
Olyan e sereg mozdulása;
S a vihar szárnyain sebesen
E szellemhad gyorsan elrebben.
19. Felette szállván lelkek hada,
Az Eufrát is kiszárada,
Hogy utat nyisson a bűléseknek,   1/
Kik Buda-várához sietnek
20. Gül Baba aztán magányosan,
Mint szegény dervis ájtatosan
Oda zarándokol egyedül.
Hol a Nyulak-szigete terül.
21. E sziget most csak egy országcsont,
Mit körülmetéltek a boncok;
Lakói a tapsi fülesek,
Akikre a vadorzók lesnek.
22. E sziget most egy nagy temető
Benne a Bánatfa egyre nő;
Itt pihennek vágyak, remények:
Szülötti az ember szívének.
23. Az öreg megáll egy hant előtt,
Olvasván az emlékeztetőt,
Mint azt a sirásó felírta:
„Itt nyugszik a szép Hungária!”
24. Sok árva siratja ott anyját,
Ki nekik már több csókot nem ad..
A szent most lelkében megrendül,
S ajkain ez a szó megcsúfúl:
25. „Kelj fel sirodból, te jó Asszony!
Nevedet most megváltoztatom:
Ki voltál szép, jó Hungária,
Leszel örökké Hangaria!
26. HÁGÁRnak vagy Te is szülötte,
Aki nekünk Izmaelt szülte;
Allah Óróla megmondotta,
Hogy leszen nagy nemzet törzsanyja.
27. Földedet szent Hágár földjének
Nevezi a krónikás ének;
Itt éltek Izmaél fiai
S voltak hű kebled magyarjai.

28. Így áldatnak meg a nemzetek,
Bármiképen is neveztetnek
Ábrahám egy ivadékában.
Ez egynek két ágazatában .
29. Ezt mutatja JÉZUS szentséges
Személye, s csak így lehetséges,
Hogy megértsék szabadok rabok
Egymást: a zsidók és arabok.
30. Ez a megváltásnak nagy műve:
Az ellenségeket együve
Hogy fűzze őket össze BUDÁN,
Istennek kedves városán.
31. Itt gyult ki az a világosság,
Melyben tisztán ki is olvassák,
Hogy Buda az a pogány BUDDHA,
Kit Maga JÉZUS is hordozza.
32. Romjaiból e Király-várnak
Epül az, mit a hívek várnak:
A Jézus-béke nagy temploma,
Együtt van ott Allah s Jehova"...
33. S mielőtt a kakas szólana,
S feljönne a rózsák hajnala:
Gül Baba sirjához visszatér...
Fogadja őt égi tünemény.
34. A Szent SZÜZ FIAVAL leszála
A félhold aranyos szarvára,
Mely áll a kápolna tetején
Ez a csillagos szép szent jelvény.
35. Mint egykor Jézuska Simeon
Ölén pihent a zsidó templom
Szentélyében, úgy pihen mostan
E pogány pap ölén nyugodtan.
36. Mert hozzá Jézuska leszála
S az öreg hófehér szakála
Takarja, mint rég Betlehemben
Takarta a pólya szeliden.
37. Prófétálni kezd a szent öreg,
Kiben a lélek is megremeg:
„Ki vagy a zsidók dicsősége,
Te vagy pogányok fényessége!

38. Léted világít, miként a nap,
Ki felettünk mindig áthalad,
Fényt, meleget hintve le miránk,
Hogy ajkink Léted magasztalják.
39. Ime mostan hívtad szolgádat,
Hogy hirdesse a nagy világnak
A te szentséges szép LELKEDET,
Mit az IGE pogányokról vett!"
40. És Jézus a Hajnalcsillagot,
Mi ott fenn az égen csillogott,
Veszi s keblére tüzi mondván:
"Örvendj, te hűséges jó szolgám!"
41. És adott kenyeret ennie,
Hogy éljen az öreg örökre ;
És adott jó bort is innia,
Hogy nagy legyen szép HANGARIA!
42. És mikor ezt látta Terézke,
Ki a tuloldalról ezt nézte:
Rózsáiból font szép koszorut,
S ezzel a Rózsák Atyjához fut.
43. És mikor látta a „Népszava”,
Hogy e csillag Ozmán csillaga,
Mert övé nem őt, de hatágu:
Rémülten mindjárt el is ájult.
44. Most az Ur kiönti kegyelem
És imádság lelkét hirtelen
A hitközségek lakóira
S ezekre „Uj élet” virrada.
45. Feltekintenek a keresztre,
Leborulnak Hozzá reszketve,
Többé már nem gyűlölet szánván
De szeretettel Hozzá szállván.
46. És siratják Őt nagy sirással,
Szivszakgató nagy zokogással,
Mint siratják az Egyszülöttet,
Akit ósatyáik megöltek.
47. Keservesen sir Dávid háza,
Sir Lévi, sir Áser családja;
Sirnak a törzsek férfiai
És külön azok asszonyai.

48. S mikor a bánat könnyzápóra
Izrael büneit lemosta:
Jön Áron háza nagy diszesen
A tórával ünnepélyesen.
49. Hozzák a kettős szent koronát,
Mit őriztek századokon át
Salamon fényes templomában,
Zsidók s pogányok tornácában.
50. Az van felírva e jelképen,
Hogy JÉZUS pap s király egyképen;
S ezt tevék Jézusnak fejére
Jelül már az ószövetségben.
51. Két anyagból áll e korona,
Arany-, ezüstműl kidolgozva,
Mert JÉZUS királysága zsidó,
Papsága pogányságból való.
52. Am az IGE benne egyetlen
Ugy, mint megtestesülésében,
Viselvén azt egy renden, ugymint:
Szent MELKIZEDEK rendje szerint.
53. -"Az ACS FIA a bölcs Salamon,
Előtte leveszem kalapom :
Jézusom! Én Uram! Istenem!
Ezt nyíltan most már elismerem."
54. Nem is tudott többet szólani
A pesti Orthodox FőRabbi;
Örömkönnyekek hullnak arcámul
És Gülbaba nyakába borul.
55. Így egyesül a Csillag s Kereszt,
Mi tőlünk minden bünt kirekeszt;
Így egyesül Törvény s Áldozat;
Békét nekünk csakis ez hozhat!.
56. Feltűnik ez a jel az égen
Az Északi fény szépségével
És ragyog az egész föld felett:
Látja azt Dél, Nyugat és Kelet.
57. A Törvény képe a zsidóság,
Az Áldozaté a pogányság :
Így egyesül a zsidó s pogány
Hazámban gyönyörű Pest-Buddhán.

Jegyzetek.

Özmanli=törökül;ozman=oszman.

Imam az imákat vezető pap neve;a kánoni imá-
órákat kikiáltó alkalmazott neve tulajdonképen
muezzin,ki a minaretek erkélyéről végezte ezt
a szerepet.Izlam=iszlám jelentése:„odaadás”,
az Isten szolgálatára való önfelszentelés,mi-
nek prófétája vált Mohammed.Az ő hithirdeté-
se alapján állították össze később követői a
Koránt,az Al-Korán c.könyvet,mi a misszenti-
rásunk szerepét tölti be náluk.Defterdár a
defterek,a lajstromok ,iratok óre;a régibb
időben az állami számvitelt és háztartást
ellenőrző legfőbb tisztviselő neve.Hágár
szülte Ábrahámtól Iszmaélt,ettől származik
az arabok tizenkét törzse;kik ma is halálos
ellenségei a zsidóknak és viszont,bár a zsi-
dók egyik őse Izsák Iszmaélnek féltestvére
volt. Az ötágu csillag Török ország cimere.

Az Eufrat kiszáradásáról ír János apostol
Jel.16,12.versben,s a bölcsek alatt az egy-
házi értelmezés szerint általán a többi ke-
leti népek értetnek,7.j.

A zsidók általános megtérését Zakariás
próféta jelzi részletesen az idézett helyen.
Pál apostol Róm.11.21.s köv-ben és a Jel.20,
10.j.A koronákról lásd Zakariás 6,9-12
a hozzáfűzött magyarázatokat.

A hívő lélek tehát minden buzgalommal
oda törekedjék,hogy megakadályozza a ható-
dik és hetedik csapás kitörését,mit kizáró-
lag a Törvény és Áldozat egyesítése által
lehetséges szépen és vérontás nélkül elhári-
tani.Szemmelláthatólag a végső leszámolás
negyven éven belül meg fog történni,ha ez
a megbékélés nem következik be!

Az ötágu csillag még Egyptom és Bolivia
államcimerében is szerepel.

129. Zsoltár . Háladal Marianci
sikeres mestervizsgája alkalmából.

Dallam: Szeke kis lány, csit, csit..

1. Velicsit dusa Moja Goszpoda , i vozradoval-

szja duch Moj o Boghje , Szpaszitelje Mojem,

Csit, csit , csit, Velicsit!

2. Sto prizril / On na/szmirennie

Rábö Szvojej otninje-

Ibo budut Menja ublazsaty otninje

Vszjo rodö, szírotö.

3. Sto zotvoril Mne velicsie

Vszjomoguscij, i szvjato

Imja Joho, i milosztty Joho v rodö rodov

K bojascsimszja Joho.

4. Javil szily müszcö Szvojej;

Razzsijal On nadmennich

Pomisleniami szerdca jich ghrisnami,

Csit, csit, csit... Velicsit.

5. Nizlozsil szilnich z presztolov,

I voznesz On szmirennich;

Nizlozsil szilnich z presztolov i voz-

nesz szmi-
rennich , csit, Velicsit.

6. Alcsuscich izpolnil blag,

A bogatich otpusztíl

Niszcsim; Voszprinyál Izrailja, otroka,

Szvojeho , csit csit csit.

7. Voszpomjánuv milosztty, Kak

Ghovoril otycám nasim,

K Avraamu i szjemeni Joho do vje-

Ka , csit csit, Velicsit.

- 1.) Holdvilágot, es illuziót az éjtszaka;
Kedves rózsám, gondolok-e rámm valaha?
"Te minék is gondolnék én téreedt!...
Nem én vagyok, nem illek éntekhez!"
- 2.) Nem pörvedt merészt én tégedet;
Nem is drákkaz, ami engem veret.
Nem kötnek le engem keszűd kajái,
Hánem a léleknek titkos zárai.
- 3.) Te még akkor a világon sem voltál,
Bölcseidben a csöngőkkel nem játszottál;
Mikor hűleid csak ismerkednek
Én téged már akkor is kerestelek!
- 4.) Te vagy az én kivalentem edényem,
Amint benned a jövődet nem látom.
Te adyidém his keresedből virágot,
Hogyha jövőt ítélné a világot."
- 5.) "Kivagyok én, hogy ékém gondoltál,
Mint erre soha nem sajnítottál;
Tevőreim holgáinak holgálok
Tíme most előttem letnést találtál?"
- 6.) "Én vagyok a világ lidvőitője
Aki nőtök bekét hoztam a földre,
Hogy az én merészemben éljétek,
S a neustégen nőckedjek éljétek!"
- 7.) Ainde az edensigetekedés tünde
A bekét az égen földből slütte,
Forradalmosítva a nagy világot
A gyilkosság heve abban fellangolt.
- 8.) Nem maradna egy ember sem a földön.
Kit a gyilkosság átja meg az öljön.
Aim atyand megmickiti a napokat,
Mikor a száraz szabadon dolgozhat."
- 9.) "Oh, Jelenem! Mért is jöttem világra?
"Ha ez a jövőd képe kitávoa;
Szívem, lelkem a vémettől megrendül.
Ha el kell itt parukni mindenestül." =

- 10.) Én az emberiség nagy áldozata,
"Miként art a hűn törvénye megkötve;
Én az erköleri világnad törvénye;
Hogy a hűn magajutalmait elnyerje.
- 11.) Én a végső kor sötét éjtnakája
Mely káborul a viláig négykájára;
De kagognak a csillagok a felhőhöz
Hogy felszökjen a felük a felholt.
- 12.) "Ó Jézusom! Csak hozzád menekülök
Ha kísértésekem az ördögök;
Repts el engem a te karnyaid alá,
Mint a tyúk csibéit oda foglata!"
- 13.) "Azért hívogattak Én most tégedek;
Ha nekem adod a te hű nivedet,
Hogy tenálad pitejen meg a leltem,
Míg Anyámtól az én időm megjelen.
- 14.) Mind Anyémek a nép, fényes csillagok,
A hajnali csillag én magam csapok.
Anyám pedig az a melid teli hold
Aki a kálvárián is velem volt."
- 15.) "Édes Jézus! imre szolgáló karnyod,
"Ha én nálam kedvedet megtalálod,
Ha te szemem szégyéremre tekint,
Deppen nekem a te ígéd verint!"